

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-228/2026-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Anđeli Bionda Martić, u parničnom postupku, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Lucić, OIB: 65910930561, iz Podvinja, Kolara V 6, koju zastupa punomoćnica Andrijana Bošnjak Milić, OIB: 22505284005, odvjetnica u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB: 9296322373, sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupan po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, d.o.o., odvjetnicima u Zagrebu, radi ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 16. rujna 2026., zaključene istog dana u nazočnosti tužiteljice Vesne Lucić, osobno i punomoćnice tužiteljice Andrijane Bošnjak Milić, odvjetnice u Slavonskom Brodu, i zamjenice punomoćnika tuženika Dore Krleže, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, d.o.o., iz Zagreba, nakon javne objave, 12. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim odredba članka 2. Ugovora o kreditu broj: 7103986536 dana 10. siječnja 2008. godine sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d., Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 kao kreditora i tužiteljice Vesne Lucić, Tomica, Sv. Ružarije 60, OIB: 65910930561 u dijelu kojem je ugovorena obveza plaćanja svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.

II Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužiteljici Vesni Lucić, iz Podvinja, Kolara V 6, OIB: 65910930561 isplati iznos od 347,98 EUR (tri stotine četrdeset i sedam eura i devedeset i osam centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje u razdoblju od 19. siječnja 2008. godine do 31. srpnja 2015. godine teku u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 5%-tnih poena, od 01. kolovoza 2015. godine do 31.12.2022. godine po stopi koja se određuje za svako

polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%-tna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke u roku 15 dana.

III Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d., Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 da tužiteljici Vesni Lucić, iz Podvinja, Kolara V 6, OIB: 65910930561 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 636,64 EUR (šest stotina trideset i šest eura i šezdeset i četiri centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koja je za prvo polugodište na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište na dan 1. srpnja te godine, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koja teče od 12. listopada 2026. pa do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je ovome sudu 30. ožujka 2026. podnijela tužbu protiv tuženika, a radi utvrđenja nišetnim odredbe članka 2. Ugovora o kreditu broj: 7103986536, kojega su parnične stranke sklopile 10. siječnja 2008., i to u dijelu kojem je ugovorena obveza plaćanja svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, kao i radi isplate iznosa 347,98 EUR sa zakonskim zateznim kamatom, a na ime stečenog temeljem nišetne ugovorne odredbe te radi naknade troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

1.1. Tužiteljica je u tužbi navela kako je predmetnim ugovorom o kreditu kojega je sklopila s tuženikom, tuženik tužiteljici kao korisnici kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 57.700,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita.

1.2. Nadalje, tužiteljica je navela kako se odredbom članka 2. predmetnog Ugovora tužiteljica obvezala platiti Banci sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. S tim u svezi navela je kako je na dan isplate kredita, tuženik tužiteljici isplatio iznos od 57.700,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB te joj je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu

naplaćena tzv. ulazna naknada u CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju HNB u visini od 2.621,83 kune.

1.3. Tužiteljica je navela kako ona s tuženikom nije imala prilike pregovarati niti je pregovarala o odredbi članka 2. Ugovora o kreditu niti je tužiteljica imala mogućnost utjecaja na ništetnu odredbu ugovora jer joj je ponuđen na potpis ugovor koji je tuženik unaprijed sastavio na tzv. tipskom obrascu. Također, tužiteljica je navela kako odredba članka 2. Ugovora ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim bankarskim uslugama, te je navela da kada se uzme u obzir da je tužiteljici iznos odobrenog kredita umanjen za tzv. ulaznu naknadu, tada se ne može očekivati da bi tužiteljica pristala na takvu odredbu da je mogla o njoj pregovarati.

1.4. U prilog svojim navodima, tužiteljica se pozvala na odredbu članka 81. stavak 2. ZZP/2003, te je navela kako prema predmetnoj odredbi smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je trgovac dužan dokazati da se o konkretnoj odredbi, unaprijed formuliranoj, pojedinačno pregovaralo ako to tvrdi (članak 81. stavak 4. ZZP/2003) i da je nepoštena ugovorna odredba ništava (članak 87. stavak 1. ZZP/2003)

1.5. U svezi s naprijed navedenim, tužiteljica je navela kako ona smatra da postoji znatna neravnoteža u odnosima tužiteljice i tuženika jer je tužiteljici, zbog postojanja ništetne odredbe o obvezi plaćanja naknade u određenom postotku, kao stranci odnosno potrošaču u predmetnom ugovoru nametnuta dodatna obveza koja nije predviđena niti jednom pozitivnom zakonskom odredbom. Tužiteljica se, nadalje, pozvala na odredbe članka 1021. – 1024. Zakona o obveznim odnosima, te je navela kako predmetne odredbe ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita, te da takva obveza nije predviđena niti Zakonom o bankama, odnosno Zakonom o kreditnim institucijama. Također, navela je kako je Europski sud u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 rješavajući prethodno postavljena pitanja presudio kako je ugovorna odredba kojom se nalaže potrošaču plaćanje naknade za odobrenje kredita (ulazna naknada) nepoštena i ništetna ako banka ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i troškovima.

1.6. Tužiteljica je navela i se u odnosu na sve naknade, kako je to navedeno u članku 2. Ugovora, nije pojedinačno pregovaralo. Tužiteljica smatra da je ugovorena obveza plaćanja, a bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi bez naznake bilo kakvog kriterija za visinu iste naknade i troškova prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.7. Slijedom ranije navedenoga, tužiteljica je podnijela zahtjev sudu da utvrditi ništetnom odredbu članka 2. Ugovora o kreditu koji se odnosi na sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora te da naloži tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 347,98 EUR s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od dana plaćanja do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo kako u cijelosti osporava navode tužiteljice da bi se odredba članka 2. stavak 2. predmetnog ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom, odnosno ništetnom, dok ne osporava visinu tužbenog zahtjeva.

2.1. prilog svojim navodima tuženik je naveo kako tužiteljica nije dokazala svoj status potrošača te da nije dokazala da se sredstvima kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. U tom pogledu naveo je kako zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati te smatra da je na tužiteljici teret dokaza u smislu odredbe članka 4. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 19/2022) koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. S tim u svezi naveo je kako je u konkretnom postupku tužiteljica dužna dokazati status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

2.2. Osporavajući navode tužbe prema kojima bi sporna odredba bila nepoštena, a samim time i ništetna, tuženik je naveo kako je odredba kojom se ugovara obveza korisnika kredita za plaćanjem naknada i troškova jasna, lako uočljiva i razumljiva te da sukladno odredbi članka 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. S tim u svezi naveo je i da je na jednak način isto određeno i Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo. Tuženik je naveo i kako je odredbom članka 4. stavak 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom članka 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. U tom pogledu naveo je kako Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Nadalje, tuženik je naveo i kako je odredbom članka 55. stavak 3. ZZP-a, propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir prirodu proizvoda koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

2.2.1. Tuženik je, nadalje, naveo kako je on tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, u tom smislu naveo je kako je tužiteljica mogla shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe. Također, naveo je kako je on tužiteljicu o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita informirao i tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu na način da su službenici Banke tužiteljici jasno iskomunicirali da postoji obveza tužiteljice, u slučaju odobrenja kredita, na plaćanje naknade za odobrenje kredita. S tim u svezi tuženik se pozvao na izvadak iz Upute službenicima za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa, te je naveo kako se u istoj navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge te da se naknada od strane korisnika kredita (samo u slučaju da se odobri kredit) može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Slijedom toga, tuženik je naveo kako to znači da su službenici banke sigurno komunicirali s tužiteljicom glede plaćanja naknade za obradu kredita. Tuženik je naveo i kako naknada za obradu kredita predstavlja

naknadu koja se naplaćivala u trenutku ugovaranja kredita (dakle, tužitelj je odmah bio upoznat s ekonomskim posljedicama ugovaranja kredita), a ista je pokrivala troškove poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalnih troškova (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.).

2.2.2. U prilog svojim navodima, kojim osporava navode tužiteljice, tuženik se pozvao i na sudsku praksu Suda Europske unije, i to na odluku doneseno u predmetu broj C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.). Pored toga, tuženik se pozvao i na pravna shvaćanja izražena u odlukama donesenim u predmetima broj: C-224/19, C-84/19 i C-259/19. Tuženik je naveo kako je Sud Europske unije odgovorio da članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Također, tuženik je osporavao navode tužiteljice da bi sporna odredba o ulaznoj naknadi uzrokovala takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati znatnom u smislu odredbe članak 53. ZZP-a. U tom smislu tuženik je naveo kako je zaključak Suda Europske unije da članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.

2.3. U odgovoru na tužbu, nadalje, tuženik je istaknuo prigovor zastare utuženog potraživanja, navodeći da je sporna naknada naplaćena 2008. godine. Nadalje, naveo je kako se u konkretnom slučaju ima primijeniti petogodišnji zastarni rok, pa stoga tuženik smatra da s obzirom da je plaćanje naknade izvršeno 2008. godine, od dana plaćanja naknade pa do podnošenja predmetne tužbe proteklo je više od 18 godina, iz kojeg razloga je potraživanje tužiteljice u zastari. Nadalje, tuženik je osporavao i tijekom zakonskih zateznih kamata, kako ih tužiteljica tužbom potražuje. U tom smislu naveo je kako tužiteljica potražuje zakonske zatezne kamate od dana 18. siječnja 2008. godine, te je naveo kako i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljčine tražbine, a što tuženik spori u cijelosti, takav zahtjev tužiteljice u odnosu na tijekom zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. U prilog svojim navodima tuženik se pozvao i na odredbu članka 214. Zakona o obveznim odnosima ("Službeni list SFRJ" br. 29/78., 39/85., 46/85., 57/89., "Narodne novine" br. 53/91., 73/91., 3/94., 111/93., 107/95., 7/96., 91/96., 112/99., 88/01., 35/05.), te je naveo kako je predmetna odredba istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a, a kojom je propisano da kada se vraća ono

što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. S tim u svezi tuženik je naveo kako bi u slučaju ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva tužiteljica eventualno imala pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, s tim u svezi naveo je kako tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.4. Tuženik je naveo i kako s obzirom na zakonodavstvo koje je bilo na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog kredita i naplate naknade za obradu kredita, zaključci Suda Europske unije, doneseni u ranije spomenutim predmetima (C-224/19 i C-84/19) nisu primjenjivi u konkretnom slučaju. U tom pogledu naveo je kako u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade (tek je naknadnim izmjenama potrošačkih propisa 2013. godine definirano koje se naknade i pod kojim uvjetima mogu naplaćivati u potrošačkom kreditiranju, koje odredbe se međutim ne primjenjuju na potrošačke ugovore prije njegova stupanja na snagu tih zakonskih propisa). Nadalje, naveo je kako zakonodavac nije ograničavao mogućnost naplate naknade za obradu kredita, niti je to omogućavao pod određenim uvjetima niti je bio propisan određeni maksimalni iznos naknade koji se može naplatiti. Nadalje, naveo je kako je tek je Zakonom o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 75/2009) i njegovim izmjenama i dopunama iz 2013. godine ("Narodne novine", broj 143/2013) zakonodavac u člancima 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom "pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi" pa je tako 31. siječnja 2014. godine donesen Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom bila u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“.

Zaključno, tuženik je predložio sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, a tužiteljicu obvezati da tuženiku naknadi troškove konkretnog parničnog postupka.

3. Podneskom od 12. svibnja 2026. tužiteljica se očitovala na navode odgovora na tužbu. U predmetnom podnesku tužiteljica je ustrajala kod svojih zahtjeva i navoda da je sporna ugovorna odredba nepoštena i ništetna. S tim u svezi navela je kako je tužiteljici trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora kako bi mogla predvidjeti posljedice koje iz toga ugovora proizlaze, što podrazumijeva i predmetnu odredbu ugovora o kojoj tužiteljica nije bila u poziciji pregovarati, slijedom čega se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka i to na štetu tužiteljice, jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da svi sudionici u postupku obveznih odnosa, kao u konkretnom slučaju, dužni su međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa. U predmetnom podnesku tužiteljica je u bitnome ustrajala kod svih navoda iznesenih u tužbi.

3.1. U odnosu na istaknuti prigovor zastare tužiteljica je navela kako je isti neosnovan. Nadalje, navela je da rok zastare od pet godina radi isplate primljenog na temelju ništetne odredbe ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S tim u svezi

pozvala se i na zaključak Grđanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Su-IV-47/2020 od 30. siječnja 2020. te je navela kako je istim zaključkom određeno da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavka 1. ZOO-a kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S tim u svezi tužiteljica je navela kako u konkretnom slučaju zastara počinje teći od dana donošenja prvostupanjske presude, pa zastarni rok propisan člankom 225. ZOO-a od pet godina nije protekao. Također, tužiteljica je navela kako je navedeno tumačenje početka roka zastare u duhu europskog prava, odnosno presude Suda Europske unije broj C-485/19 od 22. travnja 2021. (LH protiv Profi Credit Slovakia s. r. o.).

4. U podnesku od 8. srpnja 2026. tuženik je decidirano naveo kako ne osporava visinu naplaćenih naknada, već i dalje spori samu pravnu osnovu tužbenog zahtjeva. U podnesku od 16. srpnja 2026. tuženik je i nadalje ustrajao s ranije iznesenim navodima iz odgovora na tužbu, a kojim navodima je osporavao navode i zahtjeve tužiteljice.

4.1. Također, tužiteljica je u podnesku od 25. kolovoza 2026. opetovano iznijela navode već ranije iznesene u tužbi i podnesku od 12. svibnja 2026.

5. Predmet spora je deklaratorni zahtjev tužiteljice da sud utvrdi ništetnim odredbu članka 2. Ugovora o kreditu broj: 7103986536 dana 10. siječnja 2008. godine sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d., Paromlinska 2, Zagreb, OIB: 92963223473 kao kreditora i tužiteljice Vesne Lucić, Tomica, Sv. Ružarije 60, OIB: 65910930561 u dijelu kojem je ugovorena obveza plaćanja svih naknada i troškova u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, te kondemnatorni zahtjev kojim tužiteljica traži isplatu iznosa od 347,98 EUR, a koji iznos je tužiteljica platila tuženiku na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva na temelju ništetne i nepoštene odredbe članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu, kao i zahtjev za plaćanjem zakonske zatezne kamate na navedeni iznos tekuće od 19. siječnja 2008. do isplate.

5.1. Među parničnim strankama nije sporno da su tuženik i tužitelj bili u obvezno-pravnom odnosu temeljem ugovora o kreditu, nije sporno da je tuženik 2008. godine naplatio tužiteljici naknadu za obradu kredita u iznosu od 347,98 EUR, jer tuženik visinu postavljenog tužbenog zahtjeva nije niti osporavao.

5.2. Sporna je među parničnim strankama osnova tužbenog zahtjeva, sporno je ima li tužiteljica status potrošača, je li narušena ravnoteža u pravima i obvezama parničnih strana, sporno je je li predmetna odredba članka 2. Ugovora o kreditu broj: 7103986536 od 10. siječnja 2008. ništetna, te je sporno je li nastupila zastara tužiteljeva potraživanja, a također sporan je i tijek zakonske zatezne kamate na utuženo potraživanje.

6. Radi potpunog razjašnjenja spornog odnosa među strankama i pravilnog utvrđenja svih činjenica, sud je proveo dokazni postupak u kojemu je izvršio uvid u isprave koje prileže spisu te su pročitane isprave, i to: odgovor tuženika od 11. ožujka 2026. urudžbeni broj:180/26 (stranica spisa 5), dopis tužitelja za dostavu dokumentacije i podataka Zagrebačke banke od 26. veljače 2026. (stranica spisa 6),

ugovor o namjenskom kreditu broj: 7103986536 od 10. siječnja 2008. (stranica spisa 7-13), efektivna kamatna stopa od 25. siječnja 2008. (stranica spisa 14), te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke svrhu dokazivanja.

6.1. Daljnje dokaze sud nije provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. – dalje: ZPP), kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

7. Uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu broj 7103986536 od 10. siječnja 2008. razvidno je da su isti 10. siječnja 2008. sklopili tužiteljica Vesna Lucić, kao korisnik kredita i tuženik Zagrebačka banka d.d., kao kreditor, u Slavonskom Brodu. Nadalje, razvidno je da je odredbom članka 1. predmetnog ugovora ugovoreno da kreditor ugovora i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 57.700,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Korisnik kredita se obvezuje iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen predmetnim ugovorom. Nadalje, iz odredbe članka 2. razvidno je da je korisnik kredita dužan kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 57.700,00 CHF i redovnu kamatu u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora te interkalarnu kamatu po stopi jednako stopi redovne kamatne stope, sve u kunskoj protuvrijednost obračunato po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Nadalje, razvidno je da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa. Također, iz odredbe članka 2. predmetnog ugovora razvidno je da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Iz predmetnog ugovora, nadalje, razvidno je da je ugovoren rok otplate kredita od 15 godina, a tražbina kreditora po predmetnom ugovoru dospijeva najkasnije 1. veljače 2024. Na iznos kredita koji je stavljen u otplatu obračunava se redovna kamata. Redovna kamata se obračunava za cijelo vrijeme postojanja tražbine po tom ugovoru od dana stavljanja kredita u otplatu ili s počekom. Rok korištenja kredita iznosi 6 mjeseci od dana sklapanja ugovora tj. do 10. srpnja 2008. godine (članak 4. Ugovora). Kredit se koristi 100% gotovinska isplata na račun korisnika kredita. Korisnik kredita može koristiti kredit podnošenjem dokumentacije koju propisuje kreditor (članak 5. Ugovora). Iz odredbe članka 6. Ugovora proizlazi da je namjena kredita izgradnja kuće.

8. Saslušana kao stranka u svrhu dokazivanja tužiteljica Vesna Lucić iskazala kako se ona 2008. godine obratila tuženiku u namjeri da ugovori kredit jer su joj novčana sredstva bila potrebna za izgradnju stambenog objekta. S tim u svezi iskazala je kako je ona od ranije bila korisnik (klijent) tuženika, stoga je kredit podigla upravo kod tuženika. Nadalje, iskazala je i kako se on informirala i kod drugih kreditora, ali po njezinoj procjeni, tuženik joj je dao prihvatljivu ponudu u smislu iznosa, kamate i roka otplate. Slijedom toga, ona je pristala na zaključenje predmetnog ugovora o kreditu, a kojega je sam tuženik unaprijed pripremio i ona je samo bila pozvana pristupiti na potpisivanje istoga. Tužiteljica je iskazala da joj nitko od strane tuženika taj ugovor nije pročitao, nije ga tumačio niti joj ga je nešto posebno pojašnjavao. Nadalje, iskazala je kako je ona sama pročitala predmetni ugovor, čitala je samo one odredbe koje su se odnosile na iznos odobrenog kredita, kamatu i rok korištenja i to onoliko koliko je ona

i mogla razumjeti. Nakon potpisa ugovora, tužiteljica je ugovor morala odnijeti kod javnog bilježniku radi ovjere, a niti javni bilježnik joj nije čitao taj ugovor, nije ju je upozorio na pravnu prirodu i pravne posljedice zaključenja toga ugovora niti je što iz tog ugovora tumačio. Pojašnjavajući sud shvaćanje i razumijevanje pojma „naknada za obradu kreditnog zahtjeva“, a uvažavajući da je tužiteljica po struci ekonomist, ista je iskazala da zapravo ne zna što taj pojam znači i isti ne bi mogla definirati. Tužiteljica je, nadalje, iskazala kako joj prilikom isplate kredita nije isplaćen ugovoreni iznos od 57.700,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti, nego joj je bilo isplaćeno manje, odnosno taj iznos je umanjen za iznos naknade koju je tuženik naplatio. Tužiteljica je iskazala kako u vrijeme realizacije i otplate kredita, ona u vlasništvu nije imala obrt, trgovačko društvo niti OPG, ali je u vrijeme realizacije kredita njezin suprug u vlasništvu imao obrt, a koji obrt nije imao registrirano sjedište na adresi kuće koju su gradili iz sredstava odobrenog kredita. Obrt supruga obavljao je usluge plino-instalacijskih radova. U odnosu na utuženu naknadu koju je tuženik naplatio od nje, tužiteljica je iskazala kako joj u banci prilikom sklapanja predmetnog ugovora nisu rekli da mora platiti određenu naknadu i da će ta naknada biti naplaćena iz iznosa kredita. Iskazala je i kako je je tuženik na ime utužene naknade naplatio iznos od ok 2.500,00 kn što bi danas bilo približno 350,00 EUR. S tim u svezi iskazala je kako smatra da je za navedeni iznos oštećena jer da je te novce tada dobila to bi joj znatno pomoglo u realizaciji izgradnje kuće i dovršetku započetih radova je je kredit i podignut u tu svrhu. Također, iskazala je kako je predmeti ugovor ugovoren kao namjenski kredit s namjenom izgradnje kuće, te se odobrena sredstva nisu mogla koristiti u drugu, osim ugovorene namjene.

8.1. Iskaz tužiteljice sud je prihvatio u cijelosti i isti je ocijenio životnim i iskrenim jer je dan uvjerljivo i sigurno, te je isti u skladu s materijalnim dokazima koji prileže spisu, pa sud nema razloga posumnjati u iskrenost danog iskaza.

9. Visina kondemnatornog dijela tužbenog zahtjeva proizlazi iz dopisa - odgovora tuženika od 11. ožujka 2026. urudžbeni broj:180/26 (stranica spisa 5), u kojemu sam tuženik navodi da je po kreditu broj: 7103986536 dana 18. siječnja 2008. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu 2.621,83 kuna. Naime, s obzirom na promjenu službene valute u Republici Hrvatskoj, uvođenju eura, prema fiksnom tečaju konverzije za preračunavanje hrvatske kune u euro, koji iznosi 7,53450 kuna za 1 euro, iznos od 2.621,83 kuna odgovara utuženom iznosu od 347,98 EUR.

10. Na temelju savjesne i brižljive ocijene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem članka 8. ZPP ovaj sud utvrdio je da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

11. Člankom 74. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", 79/2007.- dalje: ZPP), koji je bio na snazi u vrijeme nastanka obvezno-pravnog odnosa, dakle, sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

11.1. Člankom 96. stavak 1. ZPP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na

štetu potrošača. U stavku 2. istoga članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredba članka 96. stavak 3. ZZP propisuje da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Naime, teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 2. predmetnog Ugovora pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 96. stavak 4. ZZP, koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a tuženik suprotno navodima tužiteljice da nije imala mogućnost pregovaranja o sadržaju pojedinih odredbi predmetnog ugovora, nije dokazao.

11.2. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu. Valja istaknuti kako je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZZP *lex specialis* u odnosu na ZOO.

11.3. Također, tuženik je osporavao status potrošača tužiteljice, čime tuženik zapravo prigovarao aktivnoj legitimaciji tužiteljice dovodeći u pitanje je li tužiteljica uopće potrošač. S tim u svezi ovaj sud je iz samog ugovora o kreditu od 10. siječnja 2008. godine utvrdio da je isti namijenjen tužiteljici kao građaninu kao kredit za izgradnju kuće. Štoviše, tužiteljica je u svom iskazu navela kako je i prije ugovaranja predmetnog ugovora o kreditu bila klijent tuženika, iz kojeg razloga, iako se informirala i kod drugih kreditora, se obratila tuženiku radi ugovaranja kredita za rješavanje stambenog pitanja, odnosno za izgradnju kuće. Također, iskazala je kako joj je tuženik ponudio, po njezinoj procijeni, dobre uvjete, glede iznosa i roka otplate, ali joj nije pročitao ugovor, nije ga istumačio, niti ga je sama u cijelosti razumjela kada ga je čitala, a također od strane tuženika nije bila upoznata s obvezom plaćanja naknade niti je o pojedinim odredbama ugovora imala mogućnost pregovaranja s tuženikom jer je tekst ugovora pripremio sam tuženik, unaprijed. Tužiteljica je iskazala kako je po struci ekonomist, u vrijeme ugovaranja i realizacije predmetnog kredita nije imala u vlasništvu obrt, trgovačko društvo niti OPG, dok je njezin suprug imao registriran obrt, na adresi različitoj od adrese nekretnine za čiju izgradnju je kredit ishođen, a tuženik sudu nije dokazao protivno, dakle, nije dokazao da bi tužiteljica kredit koristila u neku poslovnu svrhu, dakle, da tužiteljica ne bi imala svojstvo potrošača, pa ovaj sud utvrđuje da se u konkretnom slučaju tužiteljica ima status potrošača. Stoga je sud u smislu odredbe članka 3. ZZP utvrdio da se radi o potrošačkom kreditu koji nije bio namijenjen tužiteljičinom zanimanju, poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

Slijedom navedenoga istaknuti prigovor tuženika o nedostatku statusa potrošača, odnosno aktivne legitimacije tužiteljice sud cijeni neosnovanim.

11.4. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. - dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

11.5. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi članka 2. predmetnog Ugovora. Budući da iz iskaza tužiteljice, a što tuženik nije osporavao, proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužiteljica mogla pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužiteljica na temelju članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu platila tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužiteljice, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu primjenom članka 96. stavak 1. ZZP, te ništetna u smislu članka 102. ZZP. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetna predmetna odredba članka 2. Ugovora.

11.6. Sud smatra važnim istaknuti da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi: „3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“ Naime, pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud Europske unije ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

11.7. Nadalje, Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12). Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi članka 100. ZZP (prema

kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

12. Kako je predmetna odredba članka 2. Ugovora o kreditu ništetna, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita u iznosu od 347,98 EUR, a koju visinu tuženik nije osporavao.

13. Na temelju izvedenih dokaza, sud nedvojbeno utvrđuje kako se o predmetnoj naknadi, odnosno naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja, to ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužiteljici nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je ocijenio osnovanim tužbenim zahtjev tužiteljice.

14. Nadalje, ovaj sud utvrdio je neosnovanim istaknuti prigovor zastare utuženog potraživanja. Navedeno u odnosu na oba (deklaratorni i kondemnatorni) tužbena zahtjeva. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje, zapisnik broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 2. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužiteljice niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

14.1. U odnosu na prigovor tijeka zakonske zatezne kamate, isti je sud ocijenio neosnovanim, a u tom smislu valja istaknuti kako je kod restitucijskog zahtjeva tuženik kao nesavjesni stjecatelj pored glavnice obavezan platiti i zakonske zatezne kamate od stjecanja do isplate. Takvo pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., a koje je suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022.

14.2. U svezi s navedenim valja istaknuti kako je sud utvrdio da je tuženik u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Kako je, dakle, tuženik odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe nametnute tužiteljici kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja, on je nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO tužitelj ima pravo na zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

15. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO, važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužiteljica ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena plaćanja temeljem nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i članka 155. ZPP. Sud je troškove postupka odmjerio prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 347,98 EUR, uvažavajući činjenicu da tužiteljicu zastupa punomoćnik iz redova odvjetnika, uz primjenu odredbi Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23 - dalje: Tarifa).

Sud je kao osnovane troškove tužiteljici priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife, sastav podnesaka od 12. svibnja 2026. i 25. kolovoza 2026. svaki u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 8. točka 1. Tarife, ukupno 200,00 EUR. Sud je kao osnovan trošak tužitelju priznao i trošak zastupanja na ročištu 9. srpnja 2026. i 16. rujna 2026. svaki u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 1. Tarife, ukupno 200,00 EUR. Sud je tužiteljici priznao trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 9. točka 3. Tarife. Nadalje, sud je osnovanim troškom priznao i trošak sastava zahtjeva za dostavu podataka u iznosu od 50,00 EUR sukladno Tbr. 36. točka 3. Tarife. Dakle, ukupno je sud osnovanim tužiteljici utvrdio iznos od 600,00 EUR.

16.1. U istoj točki izreke sud je tužiteljici priznao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR jer iz stanja spisa proizlazi da je tužiteljica u navedenom iznosu pristojbu i platila (stranica spisa 15), te joj je kao osnovan priznat i trošak sudske pristojbe na prvostupanjsku presudu u zatraženom iznosu od 30,00 EUR, i to temeljem odredbe članka 4. točke 4. Zakon o sudskim pristojbama („Narodne novine“ br. 118/18., 51/23. – dalje: ZSP), u svezi s člankom 7. stavak 2. ZSP.

16.1.1. Na temelju iznesenoga, zbrajanjem navedenih iznosa, utvrđuje se da je sud ukupno osnovanim utvrdio parnični trošak u iznosu od 636,64 EUR, koji iznos je kao osnovan i dosuđen tužiteljici pa je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude.

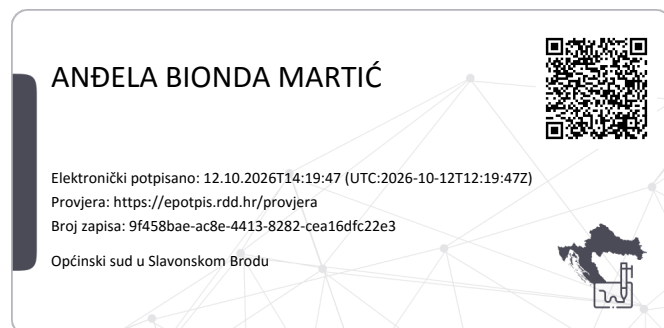
16.2. Kamate na trošak su temeljem članka 151. stavak 3. ZPP i članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22, 06/24 – dalje: OZ) dosuđene od presuđenja do isplate, a prema kamatnoj stopi iz članka 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23.)

17. Slijedom svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 12. listopada 2026.

Sutkinja

Anđela Bionda Martić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka odnosno putem e-komunikacije, ovom sudu, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Potvrđeni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužiteljica Vesna Lucić po punomoćnici Andrijani Bošnjak Milić, odvjetnici u Pisarnici u Slavonskom Brodu-neposredno

2. Tuženik Zagrebačka banka d.d. po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri, odvjetnicima u Zagrebu – e-oglasna ploča

Broj zapisa: **9-3088e-7e79d**

Kontrolni broj: **0dc1a-40ed3-4f934**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.